

Kötülgün

Sonu

Çelebi Yayinevi

KÖTÜLÜĞÜN SONU

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde dört arkadaş varmış. Bu arkadaşların adları Zeynep, Hatice, Yakup ve Hasan'ımış. Yüksek bir dağın başındaki küçük bir köyde yaşarlarmış. Arkadaşların hepsi yardım sever, iyi kalpli, terbiyeli arkadaşlarmış.

Bu köylülerin büyük bir derdi varmış; o da kötü kalpli bir cadıymış. Bu cadı köylülere hep eziyet edermiş. Artık köylüler cadının eziyetlerinden bıkmışlar ve cadıya bir tuzak hazırlamışlar. Köylülerin yardımına çocuklar da katılmış. Plan söylemiş; öncelikle çocuklar cadının kapısını çalacaklarmış ve cadıya "Bizi rahat bırakırsan sana bir kese altın, bir tabak da kurabiye getiririz." diye söyleyeceklermiş. Sonunda ise koyulmuşlar. Zeynep'in annesi kurabiyeleri yapmaya başlamış; kurabiye'nin içine unutkanlık ilacı koymuş ve fırına sürmüştü. Zeynep'in annesi kurabiyeler pişince fırından almış ve bir tabağın içine kurabiyeleri koymuş. Hatice'nin annesi de bir kumasanın içine sahte altın koymuş. O sırada köylüler de bas durmamışlar. Cadıya tuzak hazırlamışlar. Artık malzemeler hazır. Köylüler ve çocuklar cadının evinin yolunu tutmuşlar. Sonunda cadının evine varmışlar. Çocuklar kapıyı çalmışlar; karşısına cin, kötü kalpli cadı çıkmış. O sırada köylülerden biri cadının evinin çatısına çıkmıştı. Çocuklar cadıya "Cadı kardeş, artık dost olalım mı?" deyince cadı "Siz bana önce kurabiyeleri ve bir kese altını verin?"

demis. Cocuklar da "Merak etme, hepsini getirdik; sana da disarida yemek hazirladik" demisler. O sirada caduya cikmis olan koeylu gozcu- luk yapmaya baslamis. Cadi cocuklarin pe- sinden disari cikmis. Cadiyi goeren Hatice'nin annesi sahte altinlari ona vermis. Altin- lari gorunce mutlu olan cadi, "Peki, artik dostuz; simdi sofraya oturalim," demis. Gu- zelce yemeklerini yemisler. Cocuklar dort gozle cadinin kurabiyeyi yemesini becli- yorlardi, ancak cadi kurabiyelerin tadina henuz bakmamisti. Sonunda Zeynep daya- namadi ve cadiya "Kurabiyeler cok lez- zetli, yemek ister misin?" diye sordu. Bunun uzerine cadi kurabiyeden bir parca ısırmis. Isirdigi anda her seyi unutuvermis. Cevresine bakip "Siz de kimsiniz?" diye sormus. Cocuklar, kurabiye ise yaradigi icin sevin- misler. Cadiya "Sen biraz once tasma basini carptin. O yuzden galiba hafizani kay- bettin. Gel seni evine goturelim," demisler. Cocuklara inanan cadi onlari takip et- meye baslamis. Cocuklar cadiyi ormanin derinliklerinde bir yere getirmisler. Cadi cevredeki yabani hayvanlari gorunce "Be- nim evimin burada olması mumkun degil. Emin misiniz cocuklar?" diye sormus. Cocuk- lar "Eminiz, bak iste evin burada," demis- ler. Cadi ne oldugunu anlamadan cocuklar onu cok derin bir kuyunun icine itmisler. Boylece koeyluler cadidan kurtulmuslar. Ha- san hemen kuyunun kapagini kapatmis ve "iste böylece kotu kalpli cadidan sonsu-

za kadar kurtulduk." demis.

Yapilan kötülüklerin hiçbir zaman cezasız kalmayacağını geç de olsa cadı anlamış. Cadının kuyuda ne yaptığını kimse bilmese de o kuyudayken köylü hep mutlu yaşamış.

Öğrencinin;

Adı ve Soyadı: Kenan Çelebi

Sınıfı: 4/A

Okulu: Acipınar Şehit Ramazan Aktürk
İlkokulu

Öğretmen: Şule YILDIRIM